

mencklig bevelse; men deremot är alltid en fritt öfwad synd och föraktet för ett Guds bud ett bestämdt bewis på ogudaktighet.

Genom det andra budet uppenbaras widare, huru den naturliga menniskans fromhet är bestaffad: Gud betyder intet. Hans ord och namn är såsom ett lätt wäder; derföre är det andra budet så owiktigt. Men t. eg. det fjerde budet, det är wiktigt, ty wi wilja gerna blifwa hebrade af barn och tjenare. Det femte budet är wiktigt; ty att dräpa eller blifwa dräpen är något försträcktigt; sjetta, sjunde och åttonde buden hafwa ock sin wigt af likartade orsaker. Men Gud, Guds namn, Guds wälbehag eller förbud — hwad betyder det? Sådan är werldens fromhet. Den gamle ormen, som förför hela werlden, han wet dock, huru wiktigt det är för hans rife, att hela werlden med lättfinnighet för Guds namn på tungan; ty ett kraftigare medel kunde han icke uppfinna till att förslöa Herrens wapen och försoffa menniskors sinnen. Blott menniskorna blifwa wäl wana wid att misbruka Guds namn och dagligen höra det misbrukas, så ställ samma heliga namn och ord sedan icke mycket röra deras sinnen. Utan twiswel är denna djupa plan orsaken, hwarföre hela massan af dem, som annars icke bekänna Gud och hans ord, är så slitig att misbruka Guds namn; annars kan man knappt begripa orsaken dertill. Ty wi erinra oss, att till andra synder har menniskan i köttet sina naturliga frestelser, såsom till wrede, till wällust, stöld och orättfärdighet; men hwilka äro de naturliga anledningarna till Guds namns misbruk? Hwilka köttets lustar tillfredsställas wäl derigenom? Hwad kan då orsaken vara, att werlden dock är så slitig att dert trotsa Guds bud och hotelse? Tänk på detta förhållande. Jo, detta finner han, som heter "werldens furste"; han har sin djupa plan och uträkning dermed. Mätte då alla christna, som se denna satans djuphet, med synnerligt nit om detta bud warna, förmana och bestraffa, hwar de kunna, för denna så förhårdande syndaöfning! Och mätte alla föräldrar och barnalärare med sträng uppmärksamhet waka öfwer sina barn i detta asseende och genast så försträcka dem för Guds namns misbruk som för djefwulen och helwetet.

Låt mig ej ditt ord förakta,
Som det wore menstobud,
Men med wördnad det betrakta,
Som en röst af dig min Gud.
Låt ditt ord mig leda så,
Att jag ej må wilje gå.